

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

SURTIRA UN COP CADA SEMMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos. 4 rs.
Per 6 id. 7 id.
Per un any. 12 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova
número 5.

Las suscripciones comensarán lo
dia primer de cada mes, y no sen
servirá cap á fora que no s' hagi re-
huit lo seu import ab llibransas ó sellos
de correu.

La correspondencia al Director de
L' ASE, Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos. 6 rs.
Per 6 id. 11 id.
Per un any. 20 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova
número 5.

Se insertarán las composicions que
remetia los suscriptores, subjectanse
al examen de la Redacció y quedant
los originals en poder d' aquesta, en-
cara que no s' insertin.

2 quartos lo número.

L' ASE

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

UN DIA FORA.

Molls son los poetas y escriptors de tots ca-
lles que han tractat de ponderar las bellasas
del camp, fentnos una sanfaina de aucellets, au-
badas, verdors, cristallinas aigues y demés pa-
raulas del vocabulari bucòlich, capás de deixar
ab un pam de boca al anglés mes anglés del
mon. De aquí vé lo molt dessarrollada que está
l' afició als suquets y tiberis, puig ja no hi ha
catalá que no 's alabi de saber apreciar aque-
llas bellasas, ni porró que no s' hagi vist ob-
jecte de todas las atencions, dessóta de una enra-
mada parra ó bé de una frondosa noguera.

A mí també m' ha tocat lo dia; mes com ja
ni ha prou de lo que han dit los altres porque á
la mare natura li caigui la baba de contenta, no
repetiré lo dit per moltas y sonoras veus y 'm
limitaré á parlar de lo que es passar un dia fora
de Barcelona, sóta cobert, que es dir com en una
població subalterna del Principat.

Deixarém alló de abandonar los llensols á las
sis ab tant sentiment com si 'ns hi quedessian
resquisias del cor, porque ja se sab que 'ls bar-
celonins som dormilechs y basta compendrer lo
verdader significat d' aquesta paraula, per tren-
cárseli 'l cor á tot aquell que li agradi aprofitar
las matinadas.

Situemnos de cop en lo tren y en cotxe de
tercera (que sempre es mes artístich) porque lo
demés que passa es cosa de dins y nosaltres nos
hem proposat parlar de fora.

Allí la hortolana sosté una acalorada conversa
ab lo masové de l' hisienda del costat; en que 's
parla del ví, de las avellanas, de las patatas d'
enguany, de la pedragada del any passat y de
la cullita del any que vé. Un sargento llicenciat
explica las hasanyas... que ha sentit contar; un

aigua dona forsa al ví y un comisionista, ab la
taberner vol fer compendrer als viatjers que l'
característica cartera de viatge y 'l matxucat
casquet, se dona tó llegint l' Indicador de Es-
paña, mentres sacrifica un puro de tres quartos
que sacrifica á tots los del wagó; pero tu, que
no hi tens cap conegut, que no ets sargento, co-
misionista ni cosa que ho valgui, no tens altre
feina que fregarle un xich los ulls, fer tres ó
quatre badalls y pegar llebragada per veurer
si la sort t' ha donat per vehina alguna careta
conforme, que t' fassi menos pesada la situació.
En cas favorable, ja tens feyna tallada per tot
lo camí; encara en que li hages de buscar con-
versa diéntli que la coneixes sens haberla vista
may; en cas contrari, no t' queda altre recurs
que abandoná las orellas á la cruel xarrameca
de la hortelana, del taberner y del sargento, y 'l
teu nas als suaus olors que deix anar apuella re-
presentació de la nacionalitat del tabaco, sostin-
guda entre las dents del lector comisionista.

Ja son las nou, lo sol te pega de plé en la ca-
ra, (per mes que li diguis que t' han dolgut los
dinners per anar á segona) demostras un xich de
impaciencia, dius dos ó tres vegadas ¡quina ca-
lor que fá! y..... arribas al poble ó vila que has
elegit per passá 'l dia.

Aixis que saltas del cotxe, tres ó quatre
amichs t' esperan ab los brassos oberts y, apre-
tada d' aquí, estirada d' orellas d' allá, te dei-
xan mitj matxucat; pero tú que comprens la
verdadera alegría que 'ls ha causat ta arribada;
estrenys tant fort com ells, las donas una mos-
segada al nas, si convé, y entras á la població
en sa companyia ab lo cor mes ample que 'l de
la Catedral y unas ganas de demostrar ton agra-
ment que no t' hi entens.

La primera diligencia es anar á veurer las fa-
milies, y aquí t' comensas á fer càrrech de la
diferencia que hi ha entre la amistat de fora y

la de Barcelona, es dir; entre la verdadera amis-
tat y la hipocresia. Allá no t' besarán la mà ni
se t' posarán als peus, ni t' farán entrá á la sa-
la, res d' aixó; allá t' abressarán á la cuyna si
'ls trobas á la cuyna; te darán un tamboret, ó
un banch ó una faixina sino hi altre cosa; as-
sientos que la franquesa ab que t' son oferts los
fa mes tous que tots los cuixins de ploma. Si
tens aire ó estás refredat, ó t' agrada mes aixis;
t' estarás ab lo sombrero posat; si tens caló y
té 'l vols traurer, ningú t' amohinará porque te
'l possis. ¡Oh, que bona es la franquesa de fo-
ra! ¡que m' agradaria que aquesta senyora se 'n
vingués á viurer á Barcelona.

Arriba l' hora de dinar, y llavoras es quand
te vé 'l gros compromís. Todas las casas que
has visitat contan ab tu. Lo un amich t' estira
pel bras, l' altre no t' vol deixar anar á pesar
de las súplicas de un tercer, y seria precís ferte
bossins per accontentarlos á tots. Tu t' decidei-
xes per la casa que 's mes prop del lloch ahont
s' ha entaulat la qüestió, veyent tot seguit pin-
tada la satisfacció en la cara del favoreuent, y
t' despedeixes dels restants, prometéntlos al me-
nos que hi anirás á sopar.

En la taula es sempre ahont se m' ha fet mes
empalagosa la cortesía. Crech, estimat lector,
que tu pensarás lo mateix per mes que 'n veu
alta 'm califiquis de grosser; pero si efectiva-
ment es equivocada ma suposició, vina ab mi,
assentat á la taula junt ab dos respectables ve-
llets y tres ó quatre de sos fills, y miratels á
tots cinch ó sis en disposició d' endevinar los
teus desitjos, escoltals parlar ab lo cor y t' con-
venheras de que tinch rahó, porque convidat
com allí serás, podrás comparar los dos extrems,
y casi estich segur de que triunfará la meua
opinió.

A fora es veritat alló de: «pá, vi y bona ca-
ra,» y bona cara fidel expressió de lo que se

sent, no com algunes que se 'n veuen per aquí y que sembla tenen interrompuda tota comunicació ab lo cor; puig demostren sensacions que no passen de la pell, y fant riallas, eco moltes vegades d' un sentiment ó efecte de la mes sardónica burla. Allà no veuràs un servey que per sa riquesa t' exciti á menjar, pero en cambi se 't farà participant de las satisfaccions de la familia, contante tot lo que 't puga agradar, com per exemple lo probable casament de la noya; graciosa moreneta d' ulls de foch que 't ensenya després de dinar un regalo del seu promés, mentres son pare tracta de referirte un gloriós episodi de la guerra de l' Independencia, ó sa mare s' escusa sensillament y ab veritat de no haber pogut fer lo que desitjaba, per rahó de haberhi arribat massa tart.

Després de dinar, al café; després del café á brenar ab los companys; sempre ab la mateixa cordialitat y franquesa.

Després de brenar, t'acompanyan los amichs á l' estació, per repetir l' escena de l' arribada; pero aquesta vegada un altre expressió 's nota en tots los semblants, ja no es sino per donarte una estreta abraçada per lo que passas dels brassos d' un als del altre. Tots t' encarregan que hi tornes aviat y tu 'ls ho promets, perque efectivament has passat un dia de verdadera satisfacció. Pujas al tren, y al cap de mitja hora ets á Barcelona.

Comparas lo que has vist ab lo que veus, reculls algunes paraulas ditas en veu alta y procuras interpretar las que 's dirian en veu baixa..... si fas tot aixó, estich segur de que l' endemà vens á trobar-me, per dir-me que tenia rahó quand hi deixat de parlar de las bellesas del camp, per parlar dels atractius d' una població subalterna de Catalunya.

ENRICH.

MA ESPERANSA.

Ahont vas, galana pastora
de mon cor l' amor mes gréu,
trepitjant la herbeta tendra
que naix per voler del Cel?
La humilitat de la rosada
refresca tont cap tan bell,
com també aixís las florestas
que culls al dematínel.
Las flors d' aquet pom que aguanlas
entremitj de tons dilets,
es ma esperança cullida
del jardí del amor méu.

Pastora meva,
dom eix ramet,
de flors tendretas,
pom de clavells;
rosas, aufabregas
y pensaments;
dóname 'l nina,
per mor de Deu.

Si no me 'l donas, conservat;
que ma esperança 'n ell tens;
si 'l deixas jayl que 's mustiguia,
mon cor s' anirà fent sech
y 'n essent mort, ma esperança,
volará de promple al cel;
fes que sempre estigui tendre,
fes que 's mantengui tendret,
que, la esperança guardada,
es teni 'l cor en la mel;
si no m' el donas, nineta,
deixeme 'l besar al menys!

Pastora meva

dom eix ramet,
de flors tendretas,
pom de clavells;
rosas, aufabregas
y pensaments;
dóname 'l nina,
per mor de Deu.

Si no 'm vols dar tot lo pom,
dom sisquiera aqueix clavell
y 'm daràs de ma esperança,
de ma esperança un trosset;
endolsint aixís ma pena
que mon cor ab greu sofreix,
y 'm mata de pur martiri;
me mata de gran roséchi
¡Ay! ¡si! aquí, mort, abatut,
rendit á tons peus clements,
espero aqueixa esperança
que ha de esser mon goig etern!

Pastora meva,
dom eix ramet,
de flors tendretas,
pom de clavells;
rosas, aufabregas
y pensaments;
dóname 'l nina,
per mor de Deu.

L' AS D' OROS.

DESDE BARCELONA FIN..... ALLÀ MATEIX.

IMPRESSIONS DE VIATJE.

I.

Preparatius.

Avuy dia lo viatjar està de moda com en sa juventut ho están las noyas guapas.

En tant es aixís, que no hi cap persona «decent» y fins de «noranta», qu' encara que no tingui quar-tos en arribant las calors, no 'ls enmaillevi pera poguer fer lo que fan las personas que segueixen á la moda: viatjar.

La moda com á famella qu' es, té moltes exigencias.

Y no obstant, per una d' aquellas coses que no s' esplican, la regna «moda» té molts mes súbdits que la regna «economia», muller del «sentit comú» y germana de la «felicitat».

De manera que la moda fins té per súbdits no sols á las «personas», si que també als «periodistas».

¿Y donchs, que no son «personas» los «periodistas», me dirán vostés? Acás son «bestias»?

No senyors, no: los periodistas no son bestias, pero son una cosa aixís com los ous, que no son carn ni peix; una cosa estranya, per l' estil d' un panalló á la punta del nas.

Prou digressions y seguim avant.

Deya que lo viatjar està tan de moda, que no sol's viatjan las «personas», si que també 'ls «periodistas».

Vejin sino, si trobarán cap periódich per «margre» que sigui, que no fassi viatjar á un de sos redactors pera que aquet escriga pel periódich sas impressions ab las que s' acontentan los pobres suscriptors que no poden viatjar, del mateix modó que 'ls llaminés que no poden comprar llaminaduras s' acontentan ab mirar las del aparadó d' una pasteleria.

Aixó, deixant apart que las impressions de viatje d' un periodista están sempre plenas de novelescas aventuras, d' hermosas y poéticas descripcions y d' anécdotas y xascarrillos que «pican» mes que un clavetaire ó un rumescu á la marinera.

Lo director de L' Ase á qui vostés ja coneixen, y jo mes que vo tés y á casa seua mes que jo, qu' es un xicot de «totas prendas», que á l' istiu du samarreta y á l' hivern peúchs, y que no vol que L' Ase 's quedi enrera de cap periódich, perque diu qu' ell ha sentit dir que l' ase sempre va 'l devant, me crida l' altre dia y 'm digué:

—Ricardet, arregla la maleta, si 'n tens, que no ho crech, y despedeixet de la familia y dels amichs, pus has d' empendrer un viatje; pero no un viatje qualsevol, sino un viatje de periodista. Aquí tens una cartera y un llapis pera escriure las impressions: per Deu sigas ben «impressionable», no desprecies res de lo que vegis, enamorat de tot, no deixis res per vert....

—¿Y si es massa vert?

—T' ho menjas.

—Prou que s' ho menjaria 'l Fiscal!

—Me anirás enviant semmanalment las impressions pera inserarlas en L' Ase que aixís ho fan tots y aixís ho farém nosaltres.

—¿Tinch que anar....?

—Allà hont tu vulguis: á ton gust t' ho deixo.

—¿Quant marxaré?

—Demà.

—Donchs, Enrich... adios!

—Adios Ricardet!

Y vaig sortir de la Redacció pera fer los preparatius del viatje, tot conmogut: no tenia un quarto y havia de viatjar.

Tots mos lectors saben que no hi ha cap dia tan ocupat en la vida, ni aquell en que 's mata porch com la vigilia d' un viatje.

S' ha de comensar per despedirse de la xicota, de la familia, de la dida y del didot, dels amichs y coneguts, dels vehins de la portera, de tothom.

Després s' ha de anar á comprar tot lo que falta, que son sempre una infinitat de cosas, com serela pel bigoti, ues elástichs, cigarros, una capsela de llustro pera llimpliar las botas, una pastilla de sabó de oló, un escura dents, una pinta de goma de dos rals, una capsa de «pildoras» de Brandeth, un parell d' estranyacaps, unas ulleras blavas etc. etc.

Un cop fetas las compras, me 'n vaig anar dret á casa pera arreglar la maleta, en la que s' hi col·locan las pessas com arengadas embarriladas; pero la qüestió es qu' hi capiga tot y tot s' hi fa cabre.

Arreglat tot ja y al despullarme pera ficarme al lli, me vaig recordá de qu' encara no sabia vers ahont me dirigiria: ja era hora de que hi pensés.

¿Aniria á París?—Ganas no tenia encara que no fos mes que per veure un «napoleon»; pero, vaja, que 'ls «napoleons» han perdut molt desde que corren «onsas mejicanas», y lo anar á veure «napoleons», per mes que 'n corrin poch, no val la pena.

¿Aniria á Italia?—Si no hi bagueés cólera y 'ls italians no tenian tanta «llengua», que n' han de tenir molta quant volen anar á Roma, potser perqué saben l' adagi catalá «qui té llengua á Roma va»; prou hi aniria, prou, pero ara... 'm planto.

¿Aniria á Alemania?—No, qu' están que «bufan», no sé si de calor, ó de ràbia, ó perque 'ls punxan las «agullas» que allí tan abundan, ó acás perque proban de aclimatarhi lo «género bufo».

¿Aniria á Inglaterra?—Ca, no senyor, no: qu' es la terra clásica dels «trompas» aficionats als «trompis», y dels homes que portan «mantellina».

Re, 'm vaig dir per últim, jo mateix; no pensém en anar al estranger: viatjem per Espanya, per Catalunya, que avuy dia per estrany que sembli mes conegutes l' imperi de Fransa que 'l regne d' Espanya, y mes París que Barcelona.—Nada, nada, viatjarem per Catalunya y farém un viatje desde Barcelona fins..... allà mateix.

Y 'm vaig quedar adormit.

Continuará.

RICARDET.

A DOLORS.

Tot passa, amada meva,
Tot te fi designat en aqueix mon;
Los que somniem sens treva,
Plahers desconeguts, mentidas son.

¡Oh! y aquella esperança
Que mos dona mes goig y mes afany
Y en la que 'l cor descansa,
¡També mor quant arriba 'l desengany!

Los dias de ventura
Ja 's convertiren tots en un recort...
Al bufar l' amargura
Tot, tot menys nostres juraments ha, mor.

Ya es de allunyarnos l' hora,
L' hora del plant y dels sospirs ja n' es...
Mes tant lo cor l' adora
que dupla trist que no 'ns veyém may mes.

Y sé que molt m' amas
Y sé que 'm creus en aqueix trist moment;
Mes de mon cor las flamas,
Emsangrenta fatal pres sentiment.

Tot passa, amada meva,
Tot te fi designat en aqueix mon;
Los que somniem sens treva,
Plahers desconeguts, mentidas son.

MARTINET.

FOLLETÍ.

LO SALT DE LA REGNA MORA.

Llegendat tradicional per lo MARTINET.

CAPITOL PRIMER.

Estat de Catalunya en temps de Ramon Berenguer IV.—Beltran de Castellet.—Partida de l' host catalana.

Regnat plé de glories y de bons y bells recorts, fou lo del senyor comte de Barcelona, en Ramon Berenguer IV. Pam a pam anava engrandint son territori, guanyant terra als serrahins, que cobeijosos de nostra del·liciosa patria, la cercaban per totes parts.

Lo adalí comte calalá ni un moment donaba 's de repós; á tots los combats acudia, com que era lo mes valent justador y lo rey mes amant de la sempre benedicta religió de Jesu-Christ.

¡Si n' eran temps aquells de grandesa! ¡Y com s' umplian de ditxa tots los cors dels cristians, al pas que tremolaban de pavor los moros, als sols noms de... «¡Jiram! S. Jordi, Sta. María, Victoria per Berenguer lo sant.»

Hont vulla onejaren lleujeras y triufants las banderas que tenian pintadas al milij las quatre barras vermellas. La sanch corria á dolls, calenta encara de cent combats... era l' aygua fructificadora de la gloria; era lo felis presagi de una noble y dolsa pau.

Quant al comte 's parlava d' algun sectari de Mahoma, son cor se li sobreixia d' ardor, sos ulls llansaban guspiras inflamadas y per sa ment passaba la idea de allunyar al infidel del domini catalá.

Un jorn, quant lo sol donaba al mon son derrer esguart de foch vestint de rojos colors los nuvols: dins de la cambra reyal del palau de Barcelona, hi havia lo comte en Ramon, parlant ab un cavaller

MUDANSA.

Aquí 'm tenen vostés senyors, cambiat completament d' ahí á avuy.

Ahí estava indiferent á la passió amorosa—y quant dich aixó, adverteixo que jo mentia quant alguna vegada los parlava de ma estimada.

Avuy estich mes enamorat qu' un moro y penso que daria tota la meva vida por un sol petó d' aquella nina que 'm té boig.

Pero anem á pams.

Me sembla imposible que jo estiga enamorat.

¿Qué 's amor?

Segons los poetas es un afecte puríssim, celestial, bellíssim, boníssim y altrás cosas que acaban en ísim. Segons los metjes, es un desitj de l' home (y de la dona) que l' intel·ligencia hermojeja. Segons las coquetas es l' art de fer mal ber cors. Segons mol·tas donas, es una font de riquesa etc. etc.

¿Sento 'l amor dels poetas? Me sembla que sí.

Donchs soch nn tonto.

¿Per qué?

Per que 'ls poetas somnian massa y 'ls somnis son bonichs; tots los somnis massa bonichs son mentidas y las mentidas donan molts cruels desengany y 'ls desengany mata l' esperança, y l' esperança es lo millor de la vida, y jo no vull pérdrer l' esperança.

Donchs no estimaré.

¿Pol ser aixó?

No. Ara penso que 'l amor no es cosa que 's busqui ni que 's deix, sino que ve y s' allunya quant ell vol.

Consequencia. L' amor nos mana en tot y per tot.

á qui no guanyaba en coratge y que llavors arribava de llur castell.

—«Ben vingut sias,» digué lo rey á Beltran de Castellet (que tal era 'l nom que usaba 'l cavaller) «¿Perqué te n' vens á mon devant sens haverme enviat un pergami pera evitar-me la sorpresa de aqueixa estranya vinguda?»

—«Es que vos porto novas importants, senyor, y es precis no donar al temps treva ninguna.»

—«Parla prompte, que m' umplas d' ansietat lo cor. ¿Tal volta los serrahins?...»

—«Dels serrahins vos vinch á parlar; pus fins que sian fora del tot de vostre comtat, no haurém ventura complerta.»

—«¿Te refereixes á Ciurana? Ja he pensat mol·tas vegadas en tal possessió; mes ho deixo pera ma darrera conquesta, puig es un lloch que no 'm dona cap temor y just es primerament aténdrer á adquisicions de mes importancia.»

—«Senyor, important es lo castell de Ciurana, que cobra mes poder cada jorn y reb ajuda dels moros de l' altra part de l' Ebro, que estrenyen y damnan als pochis cristians que per allí 's guareixen sens ausili dels demes catalans que van ab vos á las batallas.»

—«¿Avansa 'l poder dels moros per la part de Ciurana? ¿Damna á mos amats fills de Catalunya?» esclama admirat al mateix temps que ab tristesa lo bon comte.

—«Senyor, ja sabéu vos que tinch prop mon castell del fort de Ciurana... Sis dias fa que quant la nit tapara l' espay ab son mantell de tenebras, vinqueren dotze moros á mon castell, disfrassats de pelegrins y feren calins á traició á sis de mos guardas. Al saber jo la felonía dels malehils, ja era tart; ja sospiraban ab amargor los sis cristians dins de las humidas y foscas presons serrahinas. Anar á rescatarlos ab la poca gent que 'm restara, era follia, pus á tots nos hageren mort, sens guanyar res. Avuy donchs clavant l' esperó en lo ventre de mon cavall y cavalcant á tot cavalcar, he vingut á donarvos lo just avís del agravi que á vostras armas y noblesa s' ha fet per los fills del Profeta.»

—«Per lo valerós San Jordi y per la tendra Santa María, jo 't jur', Beltran de Castellet, que en breu tindrán complerta satisfacció nostres blasons y la

Lo meu cor sen amor.

Lo meu cor es esclau.

¿Es á dir que soch esclau?

Sí.

Jo no ho vull esser.

Ho so per forza.

Jo so home y no esclau per forza, luego l' home no 's libre.

¡Eh! no 's fiquém massa endins.

No vull parlar mes.

¿En que quedém?

En que estich enamorat.

¿Sense poderhi fer res?

Donchs deixemho correr.

MARTINET.

CANTARELLAS.

Ay filla meva, no ploris,
no ploris al meu devant,
si no vols que ara mateix
t' enjogui jo 'l butavan.

—¿Perqué quant te crido, noya,

no 't giras, digas, perqué?

—Perque so una mica sorda

y casi no hi sento gents.

Dius que molt m' estimas, Clara,
y que 't vaig robar lo cor:
no 'm diguis lladre, Claretta,
may hi robat carn de porch.

consoladora fe cristiana. Y Deu rebe mon jurament, com que 'l faig pera major honra sua.»

—«¿Qué disposéu, senyor?»

—«Avuy mateix partirás á ton senyorial castell ab mil homens d' armas, á mórur guerra als vilans que tan traïdorament nos insultaren. Demà vindré jo en la ajuda ab mil guerrers mes, y encara que sian pochis los combatents de la nostra part, son prou pera rétrer á mort á tots los enemichs.»

—«Adéu, mon senyor.»

—«Adéu, Beltran de Castellet, y l' ETERN fassa que quant arribes jo á ton costat, ja ostenten los murs del castell de Ciurana, las quatre barras catalanas que tan y tan respectadas foren y son en totes parts.»

Y Beltran de Castellet sortí de la cambra reyal deixant en ella meditant, plé d' ira y de coratge, al sempre esclauit comte de Barcelona: en Ramon Berenguer IV apel·lat, lo sant.

Al amagar-se lo sol en l' occident, una blanca claretat umplia 'l puríssim espay, y era que la lluna comensaba á mostrarse clara y serena, com si s' axecás del fons del mar; á la manera que una bella princesa s' aixeca de son llit obrin los ulls, llansa la encantadora llum de sos esguarls.

Quant era ya molt entrada la nit, se sentia en lo pati del palau comtal de Barcelona, gran brigit d' armas y mol·tas veus de batalladors catalans plenas de entusiasme. Prompte exiren als portals de Barcelona, acapdillats per lo noble, en Beltran de Castellet, qui cumplin ab afanys las ordres del comte, se n' anara ab sa valentia mainada á guerreixar en las roijás y asperas montanyas de Prades.

CAPITOL II.

Ciurana.—La regna Sara.—Aminamis.—Novas del cadí.—Aprest dels moros pera la guerra.

¡Havéu estat algua volta en lo replá que forma o juró hont s' hi veuhén las ruinas del castell de Ciurana?

(Continuará).

Ay Deu meu, quant té me miras
m' agafa jo no sé què;
y es que com els bastant guenya
sempre miras malament.

RICARDET.

BRAMS.

Per tot lo mes de novembre publicarem un almanach plé de caricaturas, per lo qual contem ab la col·laboració d' escriptors catalans molt trempats.

Será un regalo que farém á tots los nostres subscriptors actuals que continuin lo trimestre següent á dit mes, aixís com també á tots aquells que se suscriguin per mitj any, ans d' acabarse l' octubre pròxim venider.

Una dificultat imprevista 'ns priva per avuy de continuar la publicació de la novela «Historia d' un petó». Ja 'ls dirém en cas de no poderla continuar com y perquè ha sigut, indicantlos per ara, que no té aquet motiu cap relació ab la nostra voluntat.

Un gossel que li deyan ignoscent
de la bola va sufri 'l cruel torment.
Cassos semblants ensenyan al lector,
que algun cop paga 'l just pel pecador.

Voldria (deya un senyor de moltes comoditats)
coneixer un país ahont no 's morís ningú: allí aniria á acabar los dias.....

En los temps en que un rey d' Espanya va ser á Barcelona, acostumaban los cadets de la sena guardia besarli la ma. En una d' aquestas ocasions va preguntá á un cadet perque tenia el títol de don, y perque 's deya Suro d' apellido; á lo que contestá respetuosament lo cadet.

—Tinch don perque 'l pare del meu pare era 'l meu avi...

—Prou! va dir lo rey, no neccitas dir mes per justificar l' apellido que portas.

Demá comensa la campanya teatral lo decano de nostres teatros lo Principal ab la companyia dramática que dirigeix lo senyor Jordan.

Si hi volen anar, millor per l' empresa; pero si no poden, no 'n passin ansia, que ja hi anirem nosaltres per vostés y 'ls dirém si s' aportan bé.

Un avís á tots los empressaris de teatro que no 's nou, pero qu' es molt útil.

Si volem acontentar al públich, entre altres cosas, han de fer que 'ls directores d' esena escursin una miqueta los entreactes poguentse d' eix módo conseguir que las funcions acabin antes y molt antes de las onze.

En los primers dias del pròxim octubre inaugura la temporada la secció catalana ab la obra de D. Serafi Pitarra «Rosa blanca.»

Inútil creyém que será lo dirlos que de la secció

catalana, será sempre de la que 'ns ocuparém més delingudament; pus qu' es la que L' Ase té 'n mes estima com á fill qu' es, y fill amantíssim, d' eixa gloriosa terra de Catalunya.

CÓSSAS.

—Ay, gracias á Deu! ja no 'm fà pò que s' acabi mon.

—Home y aixó?

—Perque pot doná la casualitat de que 'ns trobém allá dalt ab los que fan la Pubilla, periódich mell hò (segons imparcial opinió de sos redactors) y sempre será una ganga, perque la tornarian á fer. ¡Quins tips de riure!

—¿Quo no dona may cap bolteta per la Boqueria, senyor Feliciá?

—No, senyora, no. De quand era municipal que no hi anat.

—Ah, ¿hi anaba quand era municipal?

—Jo li diré: hi anaba y no hi anaba...

—Ja ho entench. Velaquí perque ara també sembla que n' hi ha y no n' hi ha! mateix temps. ¡Lo que son las cosas, senyor Feliciá!

—Que no ha vist lo prospecte de la rifa de Nadal?

—Si, senyor... y ara que hi penso. Abí al devant meu van agafar dos ó tres xicols que jugaban á cartas als glaciis.

—¿Y ara? que té que veure la rifa ab lo joch de cartas dels xicols. ¡Mare de Deu que 's tabalet aquest home!

Tenim que confessar per greu que 'ns sápig, qu' aixís com Inglaterra es la terra dels *trompis* y *barallas de galls*, y Fransa la terra dels *esmolets* y *estanyas paellas*, é Italia la terra dels *llimpia botas* y *santis di quizi*, Espanya, nostra Espanya, patria de un Cervantes y de un Balmes, será sempre la Espanya dels *pinxos* y dels *toreros*, es dir, la terra clásica dels *gavinets* y dels *toros*.

L' us del *gabinet* y la afició als *toros* es tant general entre 'ls andalusos, com entre 'ls castellans, entre 'ls aragonesos, com entre 'ls fills de la terra de la sanfaina y del rumescu; de Catalunya.

L' afició á la *humanitaria* y *civilizadora* diversió dels *toros*, en lloch de disminuir com era d' esperar, va augmentant: quant no poden ser *toros* son *novillos*; lo poble espanyol lo que vol es que 'l *capegin* y ho logra.

Las anteriors reflexions nos las han inspiradas los anuncis que hem vist inserts pera la primera gran *novillada* de la temporada que tindrà lloch demá á la tarde.

Sempre que veyém anunciada una *novillada*, no podem menos d' esclamar com aquell:

Ya que no puedo contigo

A la galonera.....

A tu, senyora mes alta
y mes grossa que tothom,
que 't miras á Barcelona
ab ulls d' amor jo t' implor.

A tu, la *sin par* Eularia
jo t' suplich cuidis la tos,
perque 't vas passant tant ronca
tant costipada y tant... prou
que casi, casi 'm sembla...
en fi vamos... que 'm fas son.

XARADA.

Mentres tingas ma primera
no farás prima y segona,
puig estant segona y prima,
las penas son menos gròssas.
Si t' adorms á prima y tres,
y 'l para un tres, un plagota
li clavas un sabatot,
ó 'l pica-má ó bé l' escombra,
encar' que tinga mes tot
que un picador dels de nota;
puig per ferle desgraciada
en lloch de fer falta, sobra.

ENDEVINALLA.

Soch molt delicat pels cops,
ballo mentres m' estan fent,
acostumo á tenir nas
y prenc banys fets á tots temps.
Pujo y baixó, duch cadenas,
y de la gent al revés;
entro tant per la finestra
com pel portal del carrer.

GEROGLIFICH.

N. S. PR D. ARME I QUATRE LLIURAS AR D.
E. E.

POT
JA TEN POT NAR POT
POT

Las sol·lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO ANTERIOR.

Se contan molts escriptors,
poetas, escriptorets;...
resultat: molts pochs que escrihuen
y molts que embrutan *pape*.

Antes donabam grabats,
sens haberlos may promés,
pot sé 'n tornarém á dar
si s' arregla un xich lo temps.

GEROGLIFICH DEL NÚMERO ANTERIOR.

Al revés se fa de dia.

ANUNCI.

En la impremta d' aquet periódich se fan im-
presions de tota classe, mes baratet que 'en qualse-
vol altre part. Qui no ho vulgui créuer que ho
probi; ja veurá com li quedarán ganas de tornarhi.

E. R.—ANTON VENTURA.

Imp. de L'ASE, á cárrech de J. Martinez
carré de Robador, núm. 29 baixos.
Barcelona.—1867.